

KOUDE GROND

IK SCHAT DAT IK NOG WAT TIJD HEB VOOR ZE ME VIN-den, maar ik wil nu weg. Het is Rio geworden, met een korte stop op Charles de Gaulle. Ik wilde er altijd al eens naartoe, naar die stad: de Copa, Ipanema, Corcovado, en de ongetwijfeld talloze andere mooie zaken daar die ik niet eens ken. Rio is een droom die eindelijk uitkomt, al had ik natuurlijk nooit gedacht dat het op deze manier zou gebeuren. Als een vlucht, dus.

Ja, het is afgelopen, en ik ben niet van plan om me als een hond te laten pakken. Zeker niet nu ik alles wonder boven wonder heb overleefd.

Wat zou er gebeuren als ze me te pakken krijgen? Een show-proces, de zoveelste 'rechtszaak van de eeuw'? Met buiten grote demonstraties van mensen die in mijn missie geloofden? Ik weet het werkelijk niet, maar het lijkt me een verschrikkelijk einde.

In de half verduisterde keuken schenk ik mijn glas weer vol. Alle wijn is op, maar in de koelkast heb ik nog een flesje Heineken gevonden, hoe toepasselijk. Mijn allerlaatste glas in Nederland, want van een eventuele terugkeer kan geen sprake meer zijn. Die hele toestand in Washington alleen al is genoeg voor een internationaal opsporingsbevel, lijkt me. Amerika is dan ook nooit een optie geweest, helaas.

Ik loop terug naar de woonkamer, ga op de leuning van de bank zitten en aanschouw het uitzicht waar ik zo van heb genoten. Zonder twijfel het mooiste panorama van Nederland. Eenieder die je een ander vergezicht zou proberen te verkopen als het

mooiste, is een smerige leugenaar. Links, via het raam van de balkon-
deur, zijn er de torens aan de Boompjes, en natuurlijk de Eras-
musbrug en de Kop van Zuid. Rechts zie ik de verlichte contouren
van de Laurenskerk en de WTC-toren, met daarachter de Delftse
Poort, de Millenniumtoren en alle andere gebouwen rond het
Weena.

Ja, het is nog steeds prachtig, maar het zegt me nu allemaal
geen zak meer. Het is sowieso afwachten welke gebouwen deze
waanzin ongeschonden zullen doorstaan. Na wat ik vanavond
heb gezien geef ik de Millenniumtoren de kleinste kans.

Alles is op. Het enige wat ik nu nog kan doen is wachten op
mijn vervoer, en mijn bier opdrieken. Een beetje mistroostig
neem ik een slok. 'Het allerlaatste glas, de laatste dans, de laatste...
stap', zong Brel ooit. Tja, hij moest eens weten.

Het bier smaakt matig. Die dunne Marokkaan heeft me goed
op mijn adamsappel geraakt, en het slikken gaat nogal moeizaam.
Nadat ik het laatste slokje met wat goede wil heb weggespoeld
gooi ik het vaasje door het openstaande raam naar beneden. Val-
lend glas is vannacht wel het laatste waar de mensen op straat
zich druk om zullen maken.

De schoten klinken op tal van plaatsen, zelfs vanuit Oost en,
als je goed luistert, vanaf de overkant van de Maas. In de verte,
in de richting van Delfshaven, woedt nog steeds de grote brand,
nu al bijna een dag. Een van de minaretten van de Mevlana Mos-
kee is volgens het *RTL Nieuws* al ingestort, en ook de koepel zou
ten prooi zijn gevallen aan de vlammen. De tweede minaret
houdt echter dapper stand. Alsof ze namens haar moskee en ge-
meenschap wil zeggen dat ze niet zou versagen: ik ben hier, en ik
blijf hier!

Ik tel her en der nog aardig wat kleinere brandhaarden. Als ik
de nieuwsberichten moet geloven woeden er op dat moment
meer dan vierhonderd branden in de stad, waarvan een groot deel
in allerlei gebedshuizen. Maar ja, dat is, gezien de geschiedenis
van de mensheid, natuurlijk te verwachten.

Via het open raam giert de kakofonie nog steeds snoeihard mijn appartement binnen en even spits ik mijn oren weer. Naast alle schoten en salvo's onderscheid ik de megafoons van leger en politie, het onzichtbare geratel van rotors in de lucht en het onophoudelijke gegil van talloze sirenes. En natuurlijk het geschreeuw en het gekrijs, dat herkenbare geluid van respectievelijk daders en slachtoffers.

De politiehelikopters zijn al een paar keer vrij dicht langs mijn raam gevlogen, en tien minuten eerder scheerden er zelfs twee jets over de Maas. Geen idee wat die idioten in Den Haag daarmee denken te bereiken. Een bombardement op de Coolsingel lijkt me nou niet meteen de beste manier om de boel tot een goed einde te brengen. Dat ligt hier toch wat gevoelig.

Hoe alles ook afloopt, dit wordt het officiële verhaal: dolgedraaide bewoners branden eigen stad plat. Of zou een wat slimmere journalist, smeris of historicus verder kijken, en de echte schuldige kunnen aanwijzen? Begrijpen wie dit had aangezwengeld? Ik hoop tegen beter weten in van niet, maar mocht dit toch het geval zijn, dan hoop ik dat jullie begrijpen dat jullie blij met me mogen zijn. Dat ik het heb gedaan omdat ik inzag dat het land dit nodig heeft en als enige de ballen had om daadwerkelijk in te grijpen.

Dat ik het alsnog verschrikkelijk heb verknald maakt niet uit, er valt immers niets meer aan te doen. Bepaalde zaken heb ik verkeerd ingeschat, absoluut. Maar wie durft met droge ogen te beweren dat hij of zij precies weet wat er in de harten van de mensen leeft? Ik niet. Of in ieder geval: ik niet meer.

Ik kan van alle betrokkenen, zelfs van Charles, oprecht zeggen dat het noodzakelijk is geweest. Nou ja, behalve wat dat joch betreft natuurlijk. Dat is een stuk ellende dat ik helaas tot mijn laatste dag met me zal moeten meedragen.

Misschien is het gewoon hoog tijd dat ik leer inzien dat je bij dit soort ondernemingen uiteindelijk altijd je grip op de zaak ver-

liest. Dat mijn missie afloopt, en dat er altijd, maar dan ook altijd een prijs te betalen valt.

Daarentegen zijn er ook zaken waar ik nog steeds trots op ben. Antwerpen heb ik slim gedaan, en bij die confrontatie in de trein heb ik ten langen leste bewezen dat ik wel degelijk over de nodige kloten beschik. Toch ben ik op die geschiedenis met Abbie nog het meest trots. Het ultieme bewijs dat ik het goed heb gedaan en dat mijn motieven zuiver zijn. Nee, terugkijkend ben ik niet ontevreden met het resultaat.

Voor de derde keer controleer ik de vluchtgegevens op teletekst. Verrek! 3 oktober, dat ik dat niet eerder heb gezien! Pas voor de tweede, nee, derde keer in meer dan twintig jaar mis ik Leidens Ontzet, realiseer ik me. Heel bizar dat, terwijl hier zich een blinde razernij van de stad meester heeft gemaakt, er nog geen veertig kilometer noordwaarts een gigantisch volksfeest plaatsvindt.

Ik reken even terug, probeer me te herinneren wanneer het allemaal is begonnen. Die ruzie met Annabel, daar ligt ongeveer het startpunt. Eind mei, schat ik. Eind mei? Is het nog maar zo kort geleden? Ja, het klopt. Ongelooflijk, het lijkt wel een mensenleven geleden!

De bel van de intercom gaat. Heel even schrik ik, vrees dat ze me toch nog hebben gevonden. Nee, dan stonden ze wel voor mijn deur. Mijn taxi, dat moet het zijn. Dappere vent dat hij vannacht durft te rijden. Hm, misschien is het diezelfde malloot van daar-net wel weer; zo veel jongens zullen onder deze omstandigheden immers de straat niet op gaan.

Ik hoop sowieso dat we de stad nog uit komen. De Blaak en Coolsingel staan op dit moment gelijk aan zelfmoord, lijkt me. Nee, we kunnen beter via de Mariniersweg, de Goudsesingel en het Pompenburg rijden, en dan de Schiekade op. Daar schijnen legerposten te staan die de zaak tenminste nog een beetje onder controle hebben.

Daarna kan het eigenlijk alleen op Schiphol nog misgaan. Mijn verminkte gezicht zal waarschijnlijk wel wat vragen oproepen bij de controle. Aan de andere kant is de verklaring 'Rotterdam' misschien voldoende.

Ik trek mijn jas aan, pak mijn koffer, steek mijn sigaretten bij me en loop naar de hal. Halverwege kijk ik nog één keer om. Voor het laatst: mijn huis, mijn uitzicht, mijn stad.

Dat is het dan. Er is nu echt niets meer aan te doen. Ik kan alleen maar hopen dat, wanneer alles eenmaal duidelijk wordt, jullie me zullen begrijpen.

DRIE MEIDEN IN NATTE, TE KLEINE BIKINI'S, AAN DE rand van een ovaal zwembad. Het was echt tropisch warm, ongewoon voor de tijd van het jaar. Ik voelde de hitte haast op mijn gezicht. Vreemd.

Een villa, ergens op een eiland in het zuiden. Het moderne huis, met veel glas en witgeverfd beton, was gebouwd op een heuvel aan de rand van het gebergte. Naast het zwembad lag een betegelde plaats met ligstoelen, omgeven door een grasveld. Palmen aan de oostzijde onttrokken het terras deels aan het zicht. Nog een uurtje, dan zou de zon verdwenen zijn, schatte ik.

De meiden, naast elkaar gelegen op grote badhanddoeken van een Mexicaanse bierbrouwer, hadden al een tijdje niets gezegd. Het was, op een paar lamme krekels na, stil. Zelfs de muziek, eigenlijk de hele tijd irritant aanwezig, was blijkbaar even uitgezet.

Daarnet, in het zwembad, was dat wel anders geweest. Spetteren, gillen, aan elkaars bh trekken; het leek allemaal erg spontaan. Dion, de gastheer, had zich in ieder geval prima geamuseerd en de meiden vanaf de rand van het bad flink aangemoedigd: 'Ja, Daisy, pak die tietjes maar! Laat ze maar zien!'

Twee keer had hij mij zelfs aangekeken en geknipoogd. Dion kende mij niet, maar vond zichzelf sowieso veel cooler. Ik was bang dat hij gelijk had.

Even later ging Dion weer naar binnen en waren de meiden op hun handdoeken gaan liggen. Nu was het dus weer een kwes-

tie van wachten; wat zouden die drie 'gekke wijven' zo meteen weer gaan uitspoken?

Pam, de donkerste van de drie, lag op haar buik, de voetjes lichtjes in de lucht. Ze keek verveeld naar de bergen die dampten onder de zon. Verbazend nonchalant verdween een vingertje achter de naad van haar lila slipje. Ze wreef, enkele waterparels gleden glinsterend over de kleine dolfijn op haar linkerheup. Een fractie van een seconde waren de zwarte haartjes zichtbaar. Ik glimlachte onwillekeurig. Pam wist wat ze deed. Toen draaide ze haar hoofd naar de andere meiden.

'Ik vind die Destiny toch zo'n ontzettende hoer.'

'Joh, het is een enorme teef! Zaggie wat ze gister met Dennis uit liep te vrete? Das toch nie normaal.' Aldus Linda, de blonde.

Pam knikte heftig. 'Die Dennis is echt een loser, met zijn matje. Als ik...'

De deur van de villa ging open. Een jongen van een jaar of achttien, gekleed in witte shorts en slippers, kwam naar buiten. Hij was lang en slank, met waterige blauwe ogen en een licht verbrande huid. Van onder zijn pet krulden enkele blonde plukjes haar langs zijn nek. Aan de band van zijn short hing een iPod, het laatste model natuurlijk. De draden van de koptelefoon slingerden lusteloos over de grond.

De jongen slenterde grijnzend naar het zwembad, ging in de zon van de meiden staan en keek op hen neer.

'Eej sletjes, hoe is het?'

'Eej, Dennis, lekkertje! Ja, goehod! Met jou dan?'

'Alles flex, je weet toch! Vanavond lekker feesten, ja ja! Maar eej, hebben jullie Destiny gezien?'

'Dessie?' antwoordde Linda giechelend. 'Binnen, denk. Jij was gister goed bezig met dat schatje, Den!'

Dennis grijnsde.

Linda stond op. De randen van de witte stukjes stof verdwenen in de plooiën van haar billen en benen. Terwijl ze haar blonde ha-

ren in een staart deed, keek ze Dennis over haar schouder lachend aan. De jongen begreep haar kennelijk en deed een paar passen in haar richting. Op het moment dat Linda contact voelde schudde ze plagend met haar kont langs zijn kruis.

‘Ik loop effe mejje mee. Hé, en als we Des nie vinden, gaan wij toch effe lekker plezier maken?’

Dennis, duidelijk kampioen grijnzen, beheerste de situatie volkomen. Hij draaide Linda naar zich toe en duwde haar met zijn rechterhand op haar billen naar binnen. Je kon Dion bijna zien knipogen.

Pam keek de twee na en draaide zich toen om naar het derde meisje. Zij, slank, half-Aziatisch en gekleed in een rode string, lag met haar rug naar Pam toe. Het leek erop dat ze de hele scène met Den en Lin volkomen had gemist.

‘Wat een slet, die Linda! Vind je niet?’

Het derde meisje (haar naam kende ik niet) reageerde niet, draaide zich niet eens om. Eventjes leek het erop dat Pam boos zou worden, maar toen verscheen er een twinkeling in haar ogen.

‘Eej! Wat denk je ervan? Zullen we een paar van de jongens gaan opzoeken? Beetje lachen?’

O ja. Daisy. Ze heette Daisy.

Ik zapte weg, en vroeg me af waarom ze dit nog een muzikzender noemden. ‘Zo oud als je je zelf voelt...’ Ja ja... Wel bizar dat de producenten er jaar in jaar uit in slaagden om het niveau verder te laten dalen. Wat zou er volgend jaar op het program staan? Eenbenige mongolen met een vuistneuk-fetisj?

De vierkante klok boven de tv gaf iets voor half zeven aan; als ik nog op tijd wilde zijn moest ik binnen tien minuten weg. Ik zette de tv uit en liep naar de slaapkamer. Op het bed lag als altijd allerlei rotzooi. Vuile was, schone was, te strijken was. Als ik maar laat en lam genoeg thuiskwam, werd de schone was vanzelf weer vuil, bedacht ik me. Wat zou een werkster eigenlijk kosten?

De kledingzak met mijn oude smoking hing helemaal links in de kast, met de vlinderdas als altijd in het borstzakje. Een pochet is voor homo's, hoorde ik Pronk zeggen. En zo is het.

De pantalon knelde nogal bij mijn heupen, maar verdomd als ik een nieuwe zou kopen. Ik droeg dit rotting sowieso niet graag, maar ja, als ik iets anders aantrok, zou ik dat de rest van de avond te horen krijgen. En daar zat ik al helemaal niet op te wachten.

Toen ik mijn das strikte zag ik in de spiegel een vlek op de linkervleugel. As? Vet? Zaad, misschien? Wie zou het zeggen. Met de natte punt van een handdoek poetste ik het vlekje weg en schoot daarna mijn jasje aan. Even alles checken in de spiegel. Hemdsmouwen met manchetten zichtbaar? Check! Hemd goed gestreken? Check, zowaar. Das recht? Jawel!

Wat ik zag beviel me allerminst.

De kleine lift naar de garage deelde ik met een dame van de elfde etage. Quasigeïnteresseerd staarde ze naar de oplichtende cijfers boven de schuifdeur. Els heette ze volgens mij. Een jaar of vijfenveertig, vijftig, met een donkerrood permanentje. De helft van een nogal volks stel dat met hard werken hun oude buurt had kunnen verlaten. Zonder twijfel genoten ze nog iedere dag van hun 'nieuwe' uitzicht. 'Hun' stad. Van die types die niet wisten hoe ze de kleren die ze nu konden betalen moesten dragen. Altijd nét niet, en soms helemáál niet. Enfin, we 'kenden' elkaar nu zeker een jaar of drie. Nooit een woord gewisseld, en ook vandaag hielden we dat zo. Wel zo veilig.

Op de Mariniersweg trapte ik 'm flink op zijn staart. Hopelijk was het op de A13 al wat rustiger. Ik leek zowaar mazzel te hebben: nog geen twintig minuten na mijn vertrek reed ik over de Utrechtsebaan. Maar helaas, in de stad kwam ik alsnog vast te staan. Op de Zuid-Hollandlaan was een ambulance verongelukt (nu vraag ik je), waardoor twee rijbanen waren afgesloten. De ziekenwagen lag op zijn linkerszij, dwars over de weg. Vanuit de los-

geslagen achterdeur waaierde een verzameling pleisters, verbanden en andere doekjes de straat op.

Verdomme, wat nu? Snel parkeren in de Jan van Nassaustraart (weliswaar tegen de rijrichting in), en dan te voet verder? Of hopen dat ik toch nog redelijk snel op de Koningskade zou belanden? Ik besloot voor het laatste te kiezen. Een waanzinnig stomme zet, zo bleek al snel, want alles stond muurvast. De puinhoop was compleet toen toegesnelde brandweerwagens en ambulances via de middenberm op onze weghelft probeerden te komen. Alle gestrande auto's moesten op last van een agent achteruit om ruimte te maken. Ik keek naar rechts, maar helaas: een politieauto had de toegang naar de Nassaustraart handig geblokkeerd.

Zeker vijf minuten keek ik recht in het gezicht van een van de ziekenbroeders. De man, een dikkige veertiger, zat met het hoofd in de handen op de stoeprand. Bloed liep vanaf zijn kruin over zijn vingers. Zijn broek was tot aan de knie gescheurd en besmeurd met allerlei troep. Voor hem lag een lichaam onder een slordig gedrapeerde, witte doek. Slechts aan het linkerbeen was te zien om wie het ging. Het was zijn collega.

Zou ik ze bellen, vroeg ik me af. Dat kon eigenlijk niet, bellen in of naar de sociëteit. Dat was niet volgens de regels, als het ware. Maar te laat komen? Ik had al zo'n matige reputatie door wie ik was en wat ik deed. Niet des sociëteits. Niet volgens de regels.

Een keer per maand kwamen we samen, om allerlei redenen: een souper, een lezing, levende muziek. Maar die avond was het een 'gewone' borrelavond; in potentie het beste soort bijeenkomst. Tenminste, als Ballegooyen zijn bek een beetje wist te houden.

Ik was nu zo'n zes jaar lid, en eigenlijk wist ik nog steeds niet waarom. Nu ja, hóé het zover was gekomen was me wel duidelijk. Een deel van mijn jaarclub schoof na de studie als het ware door, en het leek ze wel leuk als ik meedeed. 'Zo iemand als jij hebben we ook nodig', dat idee, eigenlijk. Ik werd voorgedragen door Ballegooyen, door Pronk en door de kolonel, godbetert. Maar ja, hij